

Kvinnan med den blåa Själen

Inte långt ifrån sanningen fanns en kvinna som hade en blå själ
och av allt hon gjorde i sitt liv så önskade hon bara väl
små tankar hon sände ut i de stillsamma nätternas luft
hon tände stjärnor åt barnen och lindrade när det var tufft

Just denna dag var från början precis som alla andra dagar
hon sprang omkring bland grästuvorna i alla kohagar
klöverblommor plockades och skulle sedan läggas i fantasin
just de röda klöverblommorna var de som hade mest magi

Med famnen full av dessa magiska små blommor röda
sprang hon vidare mot det land där man pratade med döda
hon rundade raksträckan och skuttade rätt in bland alla
la på dem stora filter av värme för de började bli kalla

Så satte hon sig ner för att samtala med den ena
sin viskande röst hon släppte fram och la på bena
varsamt och fint den rullade ihop sig och kurrade
somnade precis just där, även om de döda surrade

Det som skilde denna dag från alla de andra var
att denna natten tog inte slut utan hon blev kvar
Så kvinnan sitter fortfarande med sovande röst
och allt för många barn saknar hennes varma tröst...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lyckohäxan Enediel med Poeter.se id #19136 innehar upphovsrätten